

Жукова таємниця

Олег Буцень

Всі хлопці і дівчата нашої ланки безнадійно похнюпили носи. Хіба ж тут не зажуришся, коли до змагань лишилося три дні, а модель нашого човна — і якого човна! — ще не готова! І що найприкріше, її головного і єдиного конструктора Славка Перегуду поклали в ізолятор.

— Свинка, — невдоволено похитала головою лікарка. — Ніяких відвідин, ніяких побачень, — забороняю!

А без Славка у нас нічого не клеїлось. Ніхто до ладу не знав, як кінчити той човен з пружиною від заводного іграшкового автомобіля. Бо Славко його придумав сам, із своєї власної голови, і ніяких креслень у нас не було. Він уже робив такий удома.

Всі спроби встановити із Славком хоч який-небудь зв'язок провалились. Білий будиночок ізолятора надійно охороняла злюща-презлюща медсестра Таїса Павлівна. І досить було нам лише наблизитись до огорожі, як наче з-під землі виринала її довга постать у білосніжному халаті.

— Не галасуйте, — кричала Таїса Павлівна нам з ганку. — Тут хворі.

Вона, напевно, бачила все крізь стіни. Бо нащо вже мастак наш Жучок лазити по-пластунському, а й він засипався з першої ж спроби. І потім довелось усій ланці червоніти на лінійці...

Довго ми мудрили-гадали, але так ні до чого й не додумались.

Якось після сніданку всі пішли на річку купатись і випробовувати свої моделі, а ми поплентались до майстерні, що стояла в найдальшому кутку табору, за пральнею. І тільки почали метикувати, як прикріпити до човна пружинний механізм, коли у майстерню влетів упрілий Жук, захеканий, наче за ним сто собак гналося, і радісно виголосив:

— Привіт од Славка! Він сказав ставити два гвинти на одному стрижні. Ну чого ви так вирячилися на мене? — Про всяк випадок Жук позадкував до дверей. — Це Славко придумав, не я... Він так сказав.

— Слухай, Жук! — Ми оточили його щільним кільцем. — А ти часом не бре-бре? Кажи, як ти його бачив?

— Чесне піонерське! — заквапився Жук. — Все по правилах, ніяких порушень. І зв'язок надійний.

— Який зв'язок? — грізно підступив до нього Михась, наш ланковий. — Кажи, як ти розмовляв із Славком?

Від колючого погляду Мишкових очей Жук ураз зіщулювся, наче поменшав ростом, насупився, але тут же войовниче задер кирпу:

— Не скажу, раз ви такі. Це — секрет. Моя таємниця!

Звичайно, така відповідь нас аніскілечки не задовольнила. Навпаки, ще дужче розпалила цікавість. Адже всі ми добре пам'ятали, чим скінчилися наші недавні спроби

перехитрувати медсестру Таїсу Павлівну — надійного стража ізолятора. До того ж і на лінійці нас примусили дати чесне піонерське, що за огорожу ізолятора ми й носа свого не поткнемо. А тут Жук із такою новиною... Ми йому, звичайно, трошки надавали для порядку, хай не ображається. Та він упертий: затявся — таємниця, і край.

Так ми з нього більше нічого й не витягли. А може, воно й краще: ще хтось розп'якається, бовкне, а тоді і ця ниточка обірветься.

Хай уже це буде його таємницею.

Отож ми гарячково взялися до човна. Лише Жук вдоволено походжав собі по майстерні, заклавши руки в кишені коротких штанів, і з нетерпінням чекав, аби у нас щось не вийшло. А тоді, мов на крилах, шугав із сарая просто в кущі і за кілька хвилин приносив від Славка відповідь.

Ми вже починали звикати до цих таємничих Жукових рейдів, хоч потайки всі заздрили його кмітливості: як йому вдалося приспати пильність всюдисущої Таїси Павлівни? Робота тепер посувалася швидко, наче Славко був поряд з нами, а головне — ми вже не боялися щось наплутати: Жук бездоганно виконував свої обов'язки.

За два дні ми урочисто понесли нашого човна до річки. Майже весь загін прибіг подивитися на нього. Михась обережно накрутив ключиком пружину й опустив човен на воду. Той, наче птах з тенет, виприснув з Михасевих рук і рвонувся вперед. Його довгий ніс розтинав річкові хвилі, наче справжній крейсер. Нам здавалося, що це був найшвидкохідніший у світі корабель! Та коли потім поглянули на човни інших ланок, що неподалік од нас краями річковий простір, ми по-справжньому захвилювалися. Ті човни, хоч і були з гумовими моторчиками, чомусь пливли так само швидко, як і наш.

Жук терміново помчав до Славка. Він, бідолаха, навіть і скупатися не встиг. А повернувшись, відвів хлопців убік і гаряче зашепотів:

— Славко сказав, щоб ми... щоб ми більше загнули гребний гвинт, щоб крутився з цим самим... повним навантаженням.

Ми радісно накинулися на Жука і з вдячністю надавали йому щиглів.

Ні, Жук справді був чудовий зв'язківець!

А Вовка Плющ від заздрощів таки накапав старшій вожатій, що наш Жук бігає до Славка в ізолятор. Тільки з цього все одно нічого не вийшло. Всім на диво, за Жука несподівано заступилася сама Таїса Павлівна. Чим він її приворожив — ніхто не міг здогадатися.

Тільки наступного дня Жукова таємниця несподівано розкрилася. Наш човен швидше за інші перетнув річку і посів перше місце. Ми тричі дружно гримнули "ура!". І Жук, не тямлячи себе від радощів, не витримав. Прудко вискочив на кручу, дістав з кишені маленьке люстерко і пустив зайчика в напрямку ізолятора — це був його сигнал. А тоді розв'язав галстука, в другу руку взяв панамку і... по-морському засигналив Славкові про нашу перемогу. Як справжній моряк, засигналив.

Ми стояли і дивилися, мов зачаровані, на його вправні, чіткі рухи. І лише тепер згадали, що вони із Славком добре знали семафорну азбуку, бо давно вже вирішили стати моряками.

Молодець, Жучок! І ми на його честь ще раз гримнули "ура!".
Навіть вожата нас підтримала.